

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

ul. Piotrkowska 120
90-006 Łódź
tel. (42) 636 36 89, fax (42) 636 07 12
e-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO-430-2/10/AM

Łódź, dnia 21 grudnia 2010 r.

DECYZJA Nr RŁO 41/2010

- I.** Na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosowanie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 107 poz. 887) po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na Michała Noremburga prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „OLMI” w Radomsku, **karę pieniężną** w wysokości **1.027 zł** (słownie: jeden tysiąc dwadzieścia siedem złotych), co stanowi równowartość 250 euro (słownie: dwieście pięćdziesiąt euro) za udzielenie informacji wprowadzających w błąd Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz nieudzielanie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM.

- II.** Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz art. 264 § 1 i 265 § 1 ustawy kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 1960 r. Nr 30 poz. 168 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 107 poz. 887)

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

obciąża się Michała Noremburga, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „OLMI” w Radomsku, **kosztami opisanego na wstępie postępowania** w sprawie nałożenia kary pieniężnej za udzielenie informacji wprowadzających w błąd Prezesa Urzędu oraz nieudzielanie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art.

50 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM w kwocie **11,30 zł** (słownie: jedenaście złotych 30/100) **oraz zobowiązuje się Michała Noremburga do zwrotu** Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **kosztów postępowania w kwocie 11,30 zł** (słownie: jedenaście złotych 30/100) w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

Do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej: „Prezesem Urzędu”) wpłynęło zawiadomienie od Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Częstochowie, z którego wynikało, iż Michał Noremburg prowadzący działalność gospodarczą w zakresie usług remontowych (wymiana stolarki okiennej i drzwiowej) pod nazwą „OLMI” w Radomsku, zawiera umowy poza lokalem przedsiębiorstwa i nie przekazuje konsumentom informacji na piśmie o prawie odstąpienia od umowy oraz nie wręcza konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy z oznaczeniem swojego imienia i nazwiska (nazwy) oraz adresu zamieszkania (siedziby), czym narusza przepisy art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów i odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22 poz. 271, ze zm. – zwanej dalej: „ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów i odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny”). Ponadto, zawiadamiający wskazywał, iż Michał Noremburg w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawiera z konsumentami również umowy kredytowe nie wręczając im wzoru oświadczenia o prawie odstąpienia od umowy, czym narusza przepisy art. 11 ust. 2 ustawy dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r. Nr 100 poz. 1081 – zwanej dalej: „ustawą o kredycie konsumenckim”). Na potwierdzenie danych zawiadomienia zawiadamiający przekazał dokumentację dotyczącą skarg dwóch konsumentek z (*tajemnica przedsiębiorstwa*).

W związku ze zgłoszonym zawiadomieniem, Prezes Urzędu przeprowadził postępowanie wyjaśniające w sprawie o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM, którego celem było ustalenie, czy działania Michała Noremburga w zakresie praktyki polegającej na nieinformowaniu konsumentów na piśmie o prawie odstąpienia od umowy, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów i odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny i niewręczaniu konsumentom wzorcu oświadczenia o odstąpieniu od umowy z oznaczeniem swojego imienia i nazwiska (nazwy) oraz adresu zamieszkania (siedziby), co czym mowa w art. 3 ust. 1 tej ustawy nie naruszają zakazu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W toku postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu kilkakrotnie zwracał się do Michała Noremburga w trybie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów o udzielenie informacji i przekazanie dokumentów (dowód: karta Nr 8, 13-14, 26,34-35,39-41, 53). W wezwaniu z dnia 29 marca 2010 r. (dowód: karta Nr 26) Prezes Urzędu skierował do Michała Noremburga zapytanie o to, czy zawierał on kiedykolwiek umowy z konsumentkami (*tajemnica przedsiębiorstwa*), a jeśli tak, to czy umowy z tymi konsumentkami zostały zawarte w lokalu przedsiębiorstwa, czy też w inny sposób (jeśli tak, to w jaki). Ponadto, w wezwaniu tym Prezes Urzędu żądał informacji, czy od początku prowadzenia swojej działalności tj. od 25 marca 2009 r. Michał Noremburg zawierał umowy poza lokalem przedsiębiorstwa, a jeśli tak, to w jakim okresie czasu, ile było takich umów i na jakim obszarze prowadził taką działalność i ile z tych umów wiązało się z równoczesnym podpisaniem przez konsumenta umowy kredytowej, a ponadto, czy ww. umowy kredytowe

były zawierane wyłącznie w imieniu i na rzecz (*tajemnica przedsiębiorstwa*), czy też także przez inny podmiot.

Wezwanie zawierało pouczenie o treści przepisu art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów tj. pouczenie, iż nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów bądź udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, może spowodować nałożenie przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro. Pomimo tego oraz pomimo faktu, iż po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego na udzielenie odpowiedzi na to wezwanie Prezes Urzędu wystosował do przedsiębiorcy wezwanie - monit z dnia 7 maja 2010 r. (dowód: karta: 34-35), a następnie dodatkowo wezwanie - monit ostateczny z dnia 13 maja 2010 r. (dowód: karta 39-41) przedsiębiorca nie udzielił informacji w powyżej wskazanym zakresie.

Następnie, w związku z zamiarem przeprowadzenia kontroli bezpośredniej w siedzibie działalności gospodarczej prowadzonej przez Michała Noremberga, w wezwaniu z dnia 29 lipca 2010 r. (dowód: karta Nr 53) Prezes Urzędu zwrócił się do tego przedsiębiorcy o wskazanie miejsca i adresu przechowywania dokumentów księgowych – w tym dokumentów zawierających dane o przychodzie za 2009 r. Wezwanie to również zawierało pouczenie o treści przepisu art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W odpowiedzi na to wezwanie pismem z dnia 6 sierpnia 2010 r. (dowód: karty 55-56) Michał Noremborg wskazał, iż dokumenty takie przechowywane są w Biurze Rachunkowym (*tajemnica przedsiębiorstwa*).

Wezwaniem z dnia 23 sierpnia 2010 r. (dowód: karta 57) Prezes Urzędu zwrócił się do (*tajemnica przedsiębiorstwa*) właściciela ww. Biura Rachunkowego o przekazanie do akt postępowania dokumentów zawierających informację o przychodzie uzyskanym w roku podatkowym 2009 r. przez Michała Noremberga. Z informacji przekazanych (*tajemnica przedsiębiorstwa*) w piśmie z dnia 10 września 2010 r. (dowód: karta Nr 59) wynika, iż przedsiębiorca ten nie posiada żadnych dokumentów księgowych, z których wynikałby przychód Michała Noremberga za rok 2009, gdyż wszelkie dokumenty tego rodzaju zostały Michałowi Norembergowi zwrócone po rozliczeniu roku podatkowego.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu w dniu 13 października 2010 r. wszczął z urzędu Postanowieniem Nr 1/430-2/10 (dowód: karta Nr 1) postępowanie w sprawie nałożenia na Michała Noremberga kary pieniężnej za udzielenie informacji wprowadzających Prezesa Urzędu w błąd oraz nieudzielanie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania wraz z informacją o możliwości ustosunkowania się do zarzutów zostało doręczone przedsiębiorcy w dniu 19 października 2010 r. (dowód: karta Nr 7). Przedsiębiorca nie ustosunkował się do postawionych mu zarzutów.

W dniu 19 listopada 2010 r. Prezes Urzędu zawiadomił Michała Noremberga o zakończeniu zbierania materiału dowodowego, możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz prawie do końcowego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów oraz przedstawionych zarzutów (dowód: karta Nr 64 i 65). W wyznaczonym terminie przedsiębiorca nie skorzystał z powyższych uprawnień.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Michał Noremborg jest przedsiębiorcą wpisanym pod numerem 14193 do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Radomska (dowód: karta Nr

45). Zgodnie z zaświadczeniem z ewidencji, przedmiotem działalności Michała Noremburga jest zakładanie stolarki budowlanej. Działalność prowadzona jest pod nazwą „OLMI”, w Radomsku. Z dniem 1 sierpnia 2010 r. Michał Noremburg zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej na okres 24 miesięcy (dowód: karty Nr 55-56) na podstawie wniosku z dnia 20 lipca 2010 r. złożonego do organu ewidencyjnego (dowód: karta Nr 55).

W toku postępowania wyjaśniającego o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM do Michała Noremburga zostały skierowane w trybie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów następujące wezwania do udzielenia informacji i wyjaśnień:

- w dniu 29 marca 2010 r. (dowód: karta Nr 26),
- w dniu 7 maja 2010 r. (dowód: karta Nr 34-35),
- w dniu 13 maja 2010 r. (dowód: karta Nr 39-41).

Wezwania te były każdorazowo skutecznie Michałowi Noremburgowi doręczane (dowód: karty Nr 27, 36, 42). Odpowiedzi udzielane przez Michała Noremburga jednakże nie zawierały żądanej w wezwaniach informacji o tym, czy zawierał kiedykolwiek umowy z konsumentkami (*tajemnica przedsiębiorstwa*), a jeśli tak, to czy umowy z tymi konsumentkami zostały zawarte w lokalu przedsiębiorstwa czy też w inny sposób (jeśli tak, to w jaki) oraz czy od początku prowadzenia swojej działalności tj. od 25 marca 2009 r. zawierał umowy poza lokalem przedsiębiorstwa, a jeśli tak, to w jakim okresie czasu, ile było takich umów i na jakim obszarze prowadził taką działalność i ile z tych umów wiązało się z równoczesnym podpisaniem przez konsumenta umowy kredytowej, a ponadto, czy ww. umowy kredytowe były zawierane wyłącznie w imieniu i na rzecz (*tajemnica przedsiębiorstwa*), czy też także przez inny podmiot. W tym stanie rzeczy Prezes Urzędu uznał, iż Michał Noremburg nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu w trybie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku postępowania wyjaśniającego o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM, w trybie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zostało również skierowane do Michała Noremburga wezwanie z dnia 29 lipca 2010 r. (dowód: karta Nr 53), w którym Prezes Urzędu zwrócił się do przedsiębiorcy o wskazanie miejsca i adresu przechowywania dokumentów księgowych – w tym dokumentów zawierających dane o przychodzie za 2009 r. Wezwanie to zostało przedsiębiorcy skutecznie doręczone (dowód: karta Nr 54). W odpowiedzi na to wezwanie pismem z dnia 6 sierpnia 2010 r. (dowód: karty 55-56) Michał Noremburg wskazał, iż dokumenty takie przechowywane są w Biurze Rachunkowym (*tajemnica przedsiębiorstwa*). Jednocześnie, jako załącznik do pisma z dnia 6 sierpnia 2010 r. przedłożył wypełniony formularz EDG-1 pn. *Wniosek o wpis do ewidencji działalności gospodarczej*, gdzie w rubryce nr 24 pn. *Dane podmiotu prowadzącego dokumentację rachunkową wnioskodawcy* wskazał swoje dane dotyczące swojego numeru NIP, a jako adres przechowywania dokumentacji wskazał adres, pod którym prowadzi działalność gospodarczą w Radomsku.

Wobec rozbieżności w treści składanych przez przedsiębiorcę oświadczeń z treścią przedkładanych przez niego dokumentów, wezwaniem z dnia 23 sierpnia 2010 r. (dowód: karta 57) Prezes Urzędu zwrócił się do (*tajemnica przedsiębiorstwa*) – właściciela Biura Rachunkowego o przekazanie do akt postępowania dokumentów zawierających informację o przychodzie uzyskanym w roku podatkowym 2009 r. przez Michała Noremburga. Z informacji przekazanych (*tajemnica przedsiębiorstwa*) w piśmie z dnia 10 września 2010 r. (dowód: karta Nr 59) wynika, iż przedsiębiorca ten nie posiada żadnych dokumentów księgowych, z których wynikałby przychód Michała Noremburga za rok 2009, gdyż wszelkie dokumenty tego rodzaju zostały Michałowi Noremburgowi zwrócone po rozliczeniu roku podatkowego. W tym stanie rzeczy Prezes Urzędu ustalił, iż Michał Noremburg w piśmie z dnia 6 sierpnia 2010 r. będącym odpowiedzią na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 29 lipca

2010 r. wystosowane w trybie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów udzielił wprowadzających w błąd informacji dotyczących miejsca przechowywania dokumentów księgowych – w tym dokumentów zawierających dane o przychodzie za 2009 r.

Na podstawie dokumentów przekazanych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Radomsku (dowód: karty Nr 60-63) Prezes Urzędu ustalił, iż przychód Michała Noremburga w roku podatkowym 2009 r. wyniósł ogółem (*tajemnica przedsiębiorstwa*).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawa określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Organem właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów jest Prezes Urzędu. Przepis art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje środek, przy pomocy którego Prezes Urzędu może realizować swe ustawowe zadania. Przepis ten przyznaje Prezesowi Urzędu uprawnienie do żądania od przedsiębiorców wszelkich koniecznych informacji i dokumentów. Z powyższego uprawnienia Prezes Urzędu może korzystać zarówno w toku postępowania antymonopolowego, postępowania w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jak i postępowania wyjaśniającego. Uprawnieniu Prezesa Urzędu odpowiada obowiązek przedsiębiorcy udzielenia Prezesowi Urzędu na jego żądanie wszelkich koniecznych informacji i dokumentów. Zakres wymaganych informacji określa Prezes Urzędu, jednakże ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje obligatoryjne wymogi takiego żądania kierowanego do przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, żądanie powinno zawierać:

- 1) wskazanie zakresu informacji;
- 2) wskazanie celu żądania;
- 3) wskazanie terminu udzielenia informacji;
- 4) pouczenie o sankcjach za nie udzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, iż powyższy obowiązek wynikający z art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dotyczy wyłącznie przedsiębiorców. Tylko podmiot będący przedsiębiorcą może zostać wezwany przez Prezesa Urzędu do przekazania określonych dokumentów i informacji.

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm. – zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”). Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do ewidencji działalności gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie,

rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Mając powyższe na uwadze, należy wskazać, iż Michał Noremberg będąc osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej jest przedsiębiorcą zarówno w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, jak i przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Należy również stwierdzić, iż Michał Noremberg posiada status przedsiębiorcy pomimo zawieszenia z dniem 1 sierpnia 2010 r. działalności gospodarczej. Zgodnie bowiem z art. 14 a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej zawieszenie działalności gospodarczej oznacza jedynie czasowe faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę z jednoczesnym zachowaniem prawa do podejmowania pewnych czynności dotyczących działalności gospodarczej, która była prowadzona przed zawieszeniem oraz z jednoczesnym obowiązkiem wypełniania pewnych zobowiązań związanych z posiadaniem statusu przedsiębiorcy. Na podstawie przepisu art. 14 a ust. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej ma prawo do podejmowania działań w celu zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów (w szczególności może dochodzić należności pieniężnych w postępowaniu sądowym, egzekucyjnym, ugodowym), przyjmowania należności lub regulowania zobowiązań powstałych przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, dysponowania własnym majątkiem, osiągania przychodów finansowych, także z działalności prowadzonej przed zawieszeniem wykonywania działalności gospodarczej (tak: M. Sieradzka, *Komentarz do art. 14 a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej*, źródło: LEX 2010 r.). Ponadto **ma prawo albo obowiązek uczestniczenia w postępowaniach** sądowych, postępowaniach podatkowych i administracyjnych **związanych z działalnością gospodarczą wykonywaną przed zawieszeniem** wykonywania działalności gospodarczej oraz **ma obowiązek wykonywania wszelkich obowiązków nakazanych przepisami prawa**, może w szczególności zostać poddany kontroli na zasadach przewidzianych dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą. Pomimo zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorca ma obowiązek wywiązywania się ze zobowiązań podatkowych, w szczególności zapłaty podatku dochodowego od osób fizycznych, podatku CIT, podatku VAT, złożenia rocznego zeznania podatkowego (zob. C. Kosikowski, *Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej. Komentarz*, Warszawa 2009, s. 121 – cyt. za M. Sieradzka, op.cit.).

W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, iż wezwania Prezesa Urzędu do przekazania określonych informacji i dokumentów, jakie kierowane były do Michała Noremberga w toku postępowania wyjaśniającego o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM adresowane były do podmiotu będącego przedsiębiorcą. Posiadając status przedsiębiorcy Michał Noremberg miał zaś wynikający z przepisów prawa obowiązek przekazywania Prezesowi Urzędu informacji żądanych w trybie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jednocześnie należy wskazać, iż wezwania Prezesa Urzędu dotyczyły działalności gospodarczej prowadzonej przez Michała Noremberga przed dniem zawieszenia działalności gospodarczej. Zawieszenie działalności gospodarczej nie stanowiło też przeszkody do wszczęcia i prowadzenia przez Prezesa Urzędu postępowania w sprawie nałożenia na Michała Noremberga kary za udzielenie informacji wprowadzających w błąd Prezesa Urzędu oraz nieudzielanie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM, jako że zgodnie z art. 14 a ust. 4 pkt ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca, który zawiesił działalność gospodarczą może uczestniczyć w postępowaniach administracyjnych związanych z działalnością gospodarczą wykonywaną

przed zawieszeniem wykonywania działalności gospodarczej. Bez wątplenia zatem Michałowi Norembergowi można przypisać status strony w postępowaniu administracyjnym prowadzonym przez Prezesa Urzędu w związku z niedopełnieniem obowiązków ciążących na nim, jako na przedsiębiorcy z mocy art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w okresie czynnego wykonywania działalności gospodarczej.

Jak przedstawiono to w opisie stanu faktycznego, Prezes Urzędu w toku postępowania wyjaśniającego o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM wezwał Michała Noremberga trzykrotnie – poprzez wezwanie, monit i monit ostateczny – do przekazania informacji o tym, czy zawierał kiedykolwiek umowy z konsumentkami (*tajemnica przedsiębiorstwa*), a jeśli tak, to czy umowy z tymi konsumentkami zostały zawarte w lokalu przedsiębiorstwa w Radomsku, czy też w inny sposób (jeśli tak, to w jaki) oraz czy od początku prowadzenia swojej działalności tj. od 25 marca 2009 r. zawierał umowy poza lokalem przedsiębiorstwa, a jeśli tak, to w jakim okresie czasu, ile było takich umów i na jakim obszarze prowadził taką działalność i ile z tych umów wiązało się z równoczesnym podpisaniem przez konsumenta umowy kredytowej, a ponadto, czy ww. umowy kredytowe były zawierane wyłącznie w imieniu i na rzecz (*tajemnica przedsiębiorstwa*), czy też także przez inny podmiot. Żądane informacje były konieczne w postępowaniu wyjaśniającym o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM do zweryfikowania twierdzeń i materiału dowodowego wskazanych w zawiadomieniu złożonym przez Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Częstochowie, w tym do ustalenia okoliczności, czy Michał Noremberg prowadzi, bądź prowadził (jeśli tak, to w jakim okresie czasu) działalność gospodarczą polegającą na zawieraniu umów sprzedaży poza lokalem przedsiębiorstwa oraz ustalenia, na rzecz jakich podmiotów prowadzi działalność polegającą na pośredniczeniu w zawieraniu umów kredytowych z konsumentami. Należy w tym miejscu wskazać, iż oświadczenie Michała Noremberga, iż zawiera on umowy z konsumentami wyłącznie w siedzibie przedsiębiorstwa w Radomsku (dowód: karta Nr 16) stało w sprzeczności z informacjami przekazanymi w zawiadomieniu przez Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Częstochowie, z których wynikało, iż przedsiębiorca ten zawierał umowy z konsumentami podczas zorganizowanego zbierania ofert na osiedlach mieszkaniowych w (*tajemnica przedsiębiorstwa*). Informacje te służyć miały więc do ustalenia sposobu zawierania umów przez przedsiębiorcę i w konsekwencji oceny zasadności wszczęcia wobec Michała Noremberga postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Żądanie Prezesa Urzędu przekazania określonych informacji spełniało wymogi przepisu art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. zawierało zakres informacji, cel żądania, termin udzielenia informacji oraz pouczenie o sankcjach za nie udzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Pomimo trzykrotnego wezwania Michała Noremberga do przekazania dokumentów i informacji, przedsiębiorca nie udzielił odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu.

Ponadto, jak przedstawiono to w opisie stanu faktycznego, Prezes Urzędu w toku postępowania wyjaśniającego o sygn. RŁO-405-4/10/AM wezwał Michała Noremberga do wskazania miejsca i adresu przechowywania dokumentów księgowych – w tym dokumentów zawierających dane o przychodzie za 2009 r. Wezwanie zostało wystosowane do przedsiębiorcy w związku z zamiarem przeprowadzenia u niego kontroli. Żądane informacje były konieczne w postępowaniu wyjaśniającym o sygn. RŁO-405-4/10/AM do ustalenia przedmiotu i zakresu kontroli, jaka miała zostać przeprowadzona u Michała Noremberga oraz ustalenia innych poza Michałem Norembergiem przedsiębiorców, u których ewentualnie konieczne będzie przeprowadzenie postępowania kontrolnego w związku z postępowaniem wyjaśniającym o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM. Wobec bezskuteczności wezwań Prezesa Urzędu skierowanych do Michała Noremberga w zakresie przekazania informacji o tym, czy prowadzi on działalność poza lokalem przedsiębiorstwa, ustalenie tej okoliczności możliwe

było jedynie poprzez analizę dokumentacji księgowej Michała Noremburga – w tym danych o podmiotach, na rzecz których Michał Noremburg wykonywał usługi. Analiza ta mogła wykazać, czy w istocie każdorazowo Michał Noremburg zawiera z konsumentami umowy w lokalu przedsiębiorstwa w Radomsku. Żądanie Prezesa Urzędu przekazania określonych informacji spełniało wymogi przepisu art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. zawierało zakres informacji, cel żądania, termin udzielenia informacji oraz pouczenie o sankcjach za nie udzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. W odpowiedzi na to wezwanie Michał Noremburg przekazał Prezesowi Urzędu informację wprowadzającą w błąd, która – przy braku weryfikacji ze strony Prezesa Urzędu – mogła spowodować podjęcie przez Prezesa Urzędu zbędnych czynności proceduralnych poprzez przeprowadzenie kontroli bezpośredniej w (*tajemnica przedsiębiorstwa*), który nie posiadał dokumentów koniecznych w postępowaniu wyjaśniającym o sygn. akt RŁO-405-4/10/AM.

Żądanie udzielenia informacji skierowane przez Prezesa Urzędu w trybie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest wiążące dla przedsiębiorcy. Nie udzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu, jak również udzielenie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji, zagrożone zostało karą pieniężną. Stosownie do art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 12 ust. 3, art. 19 ust. 3 lub art. 50 bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji. Zgodnie z art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy, podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok zgłoszenia zamiaru koncentracji lub nałożenia kary. Średni kurs euro w dniu 31 grudnia 2009 r. wyniósł 4,1082 zł¹.

Ustawa nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. W art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przykładowo jedynie wskazano, iż przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, Prezes Urzędu winien wziąć pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Ustalając wysokość kary, Prezes Urzędu wziął pod uwagę w pierwszej kolejności stopień zawinienia przedsiębiorcy uznając, iż działał on umyślnie. Michał Noremburg, pomimo trzykrotnego wezwania, nie udzielił określonych informacji żądanych przez Prezesa Urzędu w wezwaniu z dnia 29 marca 2010 r. Okolicznością bezsporną jest, iż wezwanie to otrzymał. Otrzymał również dwa monity, w których Prezes Urzędu ponownie wzywał go do przekazania określonych informacji. W odpowiedzi na wezwania Prezesa Urzędu Michał Noremburg składał wyjaśnienia, które jednakże pozostawały bez związku z żądaniami zawartymi w wezwaniach, co w ocenie Prezesa Urzędu jednoznacznie wskazuje na bezpośredni zamiar uchylania się Michała Noremburga od udzielenia informacji w zakresie żądanym przez Prezesa Urzędu. W odniesieniu do wezwania z dnia 29 lipca 2010 r., w którym Prezes Urzędu żądał wskazania przez Michała Noremburga miejsca i adresu przechowywania dokumentów księgowych – w tym dokumentów zawierających dane o przychodzie za 2009 r. wypada zauważyć, iż Michał Noremburg, jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, powinien być należycie zorientowany co do miejsca, w

---

¹ <http://www.nbp.pl/kursy/archiwum/2009.xls>

którym przechowuje własne dokumenty księgowe. Od przedsiębiorcy wymagać należy bowiem szczególnej staranności i rzetelności – w tym zwłaszcza w zakresie gromadzenia i przechowywania dokumentacji związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej. Brak należytej staranności przedsiębiorcy w tym zakresie jest winą umyślną. Należy przy tym zważyć, iż zachowanie Michała Noremburga doprowadziło do zbędnego wydłużenia czasu trwania postępowania wyjaśniającego i w istocie uniemożliwiło Prezesowi Urzędu weryfikację twierdzeń i materiału dowodowego zawartych w zawiadomieniu Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Częstochowie.

Jednocześnie, dokonując ostatecznego ustalenia wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Michała Noremburga Prezes Urzędu wziął pod uwagę fakt, iż było to pierwsze naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez tego przedsiębiorcę, jak również uwzględnił wysokość osiągniętego przez przedsiębiorcę przychodu w roku 2009 r., tak, aby nałożona kara miała charakter dyscyplinujący, lecz jednocześnie była adekwatna do możliwości finansowych Michała Noremburga.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu nałożył na Michała Noremburga karę w wysokości 1.027 zł (słownie: jeden tysiąc dwadzieścia siedem złotych), co stanowi równowartość 250 euro (słownie: dwieście pięćdziesiąt euro). W ocenie Prezesa Urzędu, wymierzona kara pieniężna będzie wystarczającą sankcją finansową za niewykonanie obowiązku wynikającego z art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a jednocześnie wysokość kary jest adekwatna do stopnia zawinienia przedsiębiorcy i jest na tyle dolegliwa, że skutecznie zapobiegnie podobnym naruszeniom ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez tego przedsiębiorcę w przyszłości.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt I sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 77 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 264 § 1 ustawy kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, kosztami postępowania są m.in. koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Stosownie do art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć Michała Noremburga kosztami niniejszego postępowania, na które składają się koszty doręczenia mu pism urzędowych w toku postępowania w wysokości 11,30 zł (słownie: jedenaście złotych 30/100).

Wobec powyższego, Prezes Urzędu postanowił, jak w pkt II sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Przedsiębiorca jest zobowiązany do wpłaty kary pieniężnej w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 511010100078782231000000.

Zgodnie z art. 264 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów koszty niniejszego postępowania Przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 511010100078782231 000000 w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Jednak w przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt II sentencji niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479³² § 1 i 2 k.p.c., przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury*

Barbara Romańczak-Graca